

Božské násilí Aarona Bushnella

zvedavec.news/komentare/2024/03/10006-bozske-nasili-aarona-bushnella.htm

Chris Hedges

9.3.2024 Komentáře Témata: Izrael, Sionismus, Palestina 1400 slov

Aaron Bushnell, když položil svůj mobilní telefon na zem, aby mohl spustit živý přenos, a zapálil se před izraelským velvyslanectvím ve Washingtonu, což mělo za následek jeho smrt, postavil božské násilí proti radikálnímu zlu. Jako příslušník amerického letectva v činné službě byl součástí rozsáhlé mašinerie, která udržuje probíhající genocidu v Gaze, neméně morálně vinný než němečtí vojáci, technokraté, inženýři, vědci a byrokraté, kteří promazávali aparát nacistického holocaustu. S touto rolí se již nemohl smířit. Zemřel za naše hříchy.

„Už se nebudu podílet na genocidě,“ řekl klidně ve svém videu, když kráčel k bráně velvyslanectví. „Chystám se k extrémnímu protestnímu aktu. Ale ve srovnání s tím, co lidé v Palestině zažívají z rukou svých kolonizátorů, to vůbec není extrémní. Tohle je to, o čem naše vládnoucí třída rozhodla, že bude normální.“

Mladí muži a ženy se hlásí do armády z mnoha důvodů, ale hladovění, bombardování a zabíjení žen a dětí mezi ně obvykle nepatří. Neměla by ve spravedlivém světě americká flotila prolomit izraelskou blokádu Gazy a poskytnout jí potraviny, přístřeší a léky? Neměla by americká válečná letadla zavést nad Gazou bezletovou zónu, aby zastavila kobercové bombardování? Nemělo by být Izraeli dáno ultimátum, aby stáhl své síly z Gazy? Neměly by být zastaveny dodávky zbraní, miliardové částky vojenské pomoci a zpravodajských informací poskytované Izraeli? Neměli by se zodpovídat ti, kdo páchají genocidu, i ti, kdo ji podporují?

Právě tyto jednoduché otázky nás nutí Bushnellouva smrt řešit.

„Mnozí z nás si rádi kladou otázku,“ napsal krátce před svou sebevraždou, „Co bych dělal, kdybych žil v době otroctví? Nebo v době Jima Crowa na Jihu? Nebo apartheidu? Co bych dělal, kdyby moje země páchala genocidu?“. Odpověď zní: Děláte to. Právě teď.“

Koaliční síly zasáhly v severním Iráku v roce 1991 na ochranu Kurdů po první válce v Zálivu. Utrpení Kurdů bylo rozsáhlé, ale trpasličí ve srovnání s genocidou v Gaze. Pro irácké letectvo byla vyhlášena bezletová zóna. Irácká armáda byla vytlačena ze severních kurdských oblastí. Humanitární pomoc zachránila Kurdy před hladem, infekčními nemocemi a smrtí z ozáření.

Ale to byla jiná doba, jiná válka. Genocida je zlem, pokud ji provádějí naši nepřátelé. Když ji provádějí naši spojenci, je obhajována a podporována.

Walter Benjamin – jehož přátelé Fritz Heinle a Rika Seligson spáchali v roce 1914 sebevraždu na protest proti německému militarismu a první světové válce – ve svém eseji „Kritika násilí“ zkoumá násilné činy, které podnikají jednotlivci, kteří čelí radikálnímu zlu. Každý čin, který se vzpírá radikálnímu zlu, porušuje zákon ve jménu spravedlnosti. Potvrzuje suverenitu a důstojnost jednotlivce. Odsuzuje donucovací násilí státu. Zahrnuje ochotu zemřít. Benjamin tyto extrémní činy odporu nazval „božským násilím“.

„Jen kvůli beznadějným nám byla dána naděje,“ píše Benjamin.

Bushnellovo sebeupálení – které většina příspěvků na sociálních sítích a zpravodajských organizací silně cenzurovala – je pointou. Má být vidět. Bushnell vyhasl svůj život stejným způsobem, jakým vyhasly tisíce Palestinců, včetně dětí. Mohli jsme se dívat, jak ho upalují. Takhle to vypadá. Takhle to dopadá s Palestinci kvůli nám.

Obraz Bushnellova sebeupálení, stejně jako sebeupálení buddhistického mnicha Thích Quảng Đứca ve Vietnamu v roce 1963 nebo Mohameda Bouazizih, mladého prodavače ovoce v Tunisku, v roce 2010, je silným politickým poselstvím. Diváka vytrhne z ospalosti. Nutí diváka zpochybňovat předpoklady. Vybízí diváka k akci. Je to politické divadlo nebo možná náboženský rituál ve své nejsilnější podobě.

Buddhistický mnich Thích Nhát Hạnh o sebeupálení řekl: „Vyjádřit vůli sebeupálením tedy neznamená spáchat akt destrukce, ale provést akt výstavby, to znamená trpět a zemřít pro svůj lid.“

Pokud byl Bushnell ochoten zemřít a při upalování opakovaně vykřikoval „Svobodná Palestina!“, pak musí být něco strašně, strašně špatně.

Tyto individuální sebeoběti se často stávají shromaždištěm masového odporu. Mohou zažehnout, jako se to stalo v Tunisku, Libyi, Egyptě, Jemenu, Bahrajnu a Sýrii, revoluční převraty. Bouazizi, který byl rozhořčen tím, že mu místní úřady zabavily váhy a výrobky, neměl v úmyslu rozpoutat revoluci. Ale drobné a ponižující nespravedlnosti, které zažíval za zkorumpovaného režimu Ben Aliho, našly odezvu u zneužití veřejnosti. Kdyby mohl zemřít, mohli by vyjít do ulic.

Tyto činy jsou obětním zrozením. Jsou předzvěstí něčeho nového. Jsou naprostým odmítnutím konvencí a panujících systémů moci v té nejdramatičtější podobě. Jsou koncipovány tak, aby působily hrůzostrašně. Mají šokovat. Uhoření je jedním z nejobávanějších způsobů smrti.

Sebeupálení pochází z latinského kmene immolāre, posypat slanou moukou při obětování posvěcené oběti. Sebeupálení, stejně jako Bushnellovo, spojuje posvátné a profánní prostřednictvím obětní smrti.

Dojít do tohoto extrému však vyžaduje to, co teolog Reinhold Niebuhr nazývá „vznešeným šílenstvím v duši“. Poznává, že „nic jiného než takové šílenství nezvládne boj se zlovolnou mocí a duchovní zlobou na vysokých místech“. Toto šílenství je nebezpečné, ale při konfrontaci s radikálním zlem je

nezbytné, protože bez něj „je pravda zastřena“. Liberalismus, varuje Niebuhr, „postrádá ducha nadšení, neřkuli fanatismu, který je tak nezbytný k tomu, aby svět vybočil ze zajetých kolejí. Je příliš intelektuální a příliš málo emocionální na to, aby byl účinnou silou v dějinách“.

Tento extrémní protest, toto „vznešené šílenství“, byl v dějinách silnou zbraní v rukou utlačovaných.

Přibližně 160 sebeupálení v Tibetu od roku 2009 na protest proti čínské okupaci je vnímáno jako náboženské obřady, akty, které deklarují nezávislost obětí na kontrole státu. Sebeupálení nás vyzývá k jinému způsobu bytí. Tyto oběti se stávají mučedníky.

Společenství odporu, i když jsou sekulární, spojují oběti mučedníků. Pouze odpadlíci zrazují jejich památku. Mučedník svým příkladem sebeobětování oslabuje a zpřetrhává pouta a donucovací moc státu. Mučedník představuje naprosté odmítnutí statu quo. Proto se všechny státy snaží mučedníka zdiskreditovat nebo z něj udělat neosobu. Znají moc mučedníka a bojí se jí, a to i po smrti.

Daniel Ellsberg byl v roce 1965 svědkem toho, jak se dvaadvacetiletý protiválečný aktivista Norman Morrison na protest proti válce ve Vietnamu polil petrolejem a zapálil – plameny šlehaly metr do vzduchu – před kanceláří ministra obrany Roberta McNamary v Pentagonu. Ellsberg toto sebeupálení spolu s celonárodními protiválečnými protesty uvedl jako jeden z faktorů, které ho vedly ke zveřejnění Pentagon Papers.

Radikální katolický kněz Daniel Berrigan poté, co během války cestoval s mírovou delegací do Severního Vietnamu, navštívil nemocniční pokoj Ronalda Brazeeho. Brazee byl středoškolský student, který se na protest proti válce polil petrolejem a upálil před katedrálou Neposkvrněného početí v centru Syrakus ve státě New York.

„Ještě o měsíc později žil,“ píše Berrigan. „Podařilo se mi k němu získat přístup. Ucítil jsem pach hořícího masa a znovu jsem pochopil, co jsem viděl v Severním Vietnamu. Chlapec umíral v mukách, jeho tělo bylo jako velký kus masa hozený na gril. Krátce nato zemřel. Cítil jsem, že mé smysly byly napadeny novým způsobem. Pochopil jsem sílu smrti v moderním světě. Věděl jsem, že musím mluvit a jednat proti smrti, protože smrt tohoto chlapce se v Zemi hořících dětí tisíckrát znásobila. A tak jsem se vydal do Catonsville, protože jsem se vydal do Hanoje.“

V Catonsville ve státě Maryland Berrigan a osm dalších aktivistů, známých jako Catonsvillská devítka, vnikli 17. května 1968 do odvodní komise. Vzali 378 odvodních spisů a spálili je podomácku vyrobeným napalmem na parkovišti. Berrigan byl odsouzen ke třem letům ve federálním vězení.

V roce 1989 jsem byl v Praze na sametové revoluci. Zúčastnil jsem se vzpomínkové akce na sebeupálení dvacetiletého vysokoškolského studenta Jana Palacha. Palach se v roce 1969 postavil na schody před Národním divadlem na Václavském náměstí, polil se benzínem a zapálil. Na následky zranění o tři dny později zemřel. Zanechal po sobě vzkaz, že tento čin byl jediným způsobem, jak protestovat proti sovětské invazi do Československa, k níž došlo o pět měsíců dříve. Jeho pohřební průvod byl rozpuštěn policií. Když se u jeho hrobu na Olšanském hřbitově konaly časté vigilie se svíčkami, komunistické úřady, rozhodnuté jeho památku zlikvidovat, jeho tělo pohřbily, zpopelnily a popel předaly jeho matce.

V zimě 1989 pokrývaly pražské zdi plakáty s Palachovou tváří. Jeho smrt byla o dvě desetiletí dříve oslavována jako vrcholný akt odporu proti Sovětům a prosovětskému režimu nastolenému po svržení Alexandra Dubčeka. Tisíce lidí pochodovaly na náměstí Vojáků Rudé armády a přejmenovaly ho na náměstí Jana Palacha. Zvítězil.

Jednoho dne, pokud bude odstraněn korporativní stát a stát apartheidu Izrael, ponese ulice, kde se Bushnell zapálil, jeho jméno. Stejně jako Palachovi se mu dostane pocty za jeho morální odvahu. Palestinci, zrazení většinou světa, k němu již nyní vzhlížejí jako k hrdinovi. Díky němu nás všechny nebude možné demonizovat.

Božské násilí děsí zkorumpovanou a zdiskreditovanou vládnoucí třídu. Odhaluje jejich zkaženost. Ukazuje, že ne všichni jsou ochromeni strachem. Je to sirénové volání k boji proti radikálnímu zlu. To je to, co Bushnell zamýšlel. Jeho oběť promlouvá k našemu lepšímu já.

Známka 1.2 (hodnotilo 17)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

0 příspěvků
(0 nových)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF